

etiam fit canonica, si ab Ecclesia adoptetur, et vice versa, lex ecclesiastica fieri potest civilis.

Queritur quinam principes habeant potestatem condendi leges.

R. li omnes qui suprema gaudent auctoritate, id est, alterius non sunt delegati ut ipsius nomine agant, quales sunt imperator pro imperio, rex pro toto regno, princeps pro suo principatu, magistratus reipublicæ legitime constitutæ vel urbis liberæ pro statu politico cui præsent, sive magnus sit, sive parvus; non vero duces militum aut præfecti provinciarum, quantumvis late ipsorum potestas extendatur, quia proprio nomine agere nequeunt.

Fieri potest ut quis proprio nomine agens, superiorem tamen habeat: tunc ipsius leges a superiore irritari vel reformari possunt. Unde summus Pontifex irritare aut reformare potest leges ab episcopo latas, et princeps *suzerannus* leges feudatarii.

Regina et principissa supremæ auctoritatis est capax, ut patet experientia et populorum consensu: ergo leges ferre potest non secus ac rex aut princeps; imo fieri potest ut regina nubens potestatem leges ferendi sola retineat, ut exemplo Angliæ constat: tunc maritus, dignitatem ab uxore participans, vocatur rex, et gubernium familiæ vi matrimonii suscipit non vero gubernium regni.

CAPUT SECUNDUM.

DE LEGUM HUMANARUM OBLIGATIONE.

Inquirendum est 1° an leges humanæ obligent sub peccato; 2° an sub pœna decreta; 3° an sub irritatione actus; 4° an lex dubia obligationem pariat; 5° quænam promulgatio necessaria sit ut lex humana obliget, et 6° an requiratur consensus subditorum.

ARTICULUS PRIMUS.

DE OBLIGATIONE LEGIS HUMANÆ SUB PECCATO.

In hoc præcipue errarunt hæretici superius recensiti, p. 551, asserentes nullum legislatorem humanum habere potestatem Christianorum ligandi conscientiam, nisi forte determinando circumstantias in quibus lex divina existat. Dicemus 1° de obligatione legis justæ; 2° de obligatione legis injustæ; 3° de natura obligationis legis justæ; 4° de modo eam implendi.

§ 1. — De obligatione legis justæ.

PROPOSITIO.

Omnis lex justa obligat sub peccato.

Propositio est de fide quoad leges ecclesiasticas, probatur Scriptura sacra, SS. Patribus et ratione.

1° *Est de fide quoad leges ecclesiasticas*; sic enim definita est in concilio Tridentino, sess. 7, can. 8: « Si quis » dixerit baptizatos liberos esse ab omnibus sanctæ Ecclesiæ præceptis, quæ vel scripta vel tradita sunt, ita » ut ea observare non teneantur, nisi se sua sponte illis » submittere voluerint; anathema sit. »

2° *Prob. Scriptura sacra.* Matth. xviii, 17: *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus*, Hebr. xiii, 17: *Obedite præpositis vestris et subjacete eis*. Hæc certe vera non essent si leges ecclesiasticæ obligationem conscientiam non imponerent.

Rom. xiii, 1, 2, 5: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi a Deo: quæ autem sunt, a Deo ordinatæ sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt... Ideo necessitate subditi estote: non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam.* Quid expressius desiderari potest? Leges igitur

tum ecclesiasticæ, tum civiles, obligant in conscientia. Ergo 3°:

3° *Prob. SS. Patribus. S. Aug.*, Epist. 185, alias 50: « Quicumque autem legibus imperatorum, quæ pro Dei » veritate feruntur, obtemperare non vult, acquirit » grande supplicium. » *S. Bernardus*, de Consid., lib. 4, cap. 9: « Sive Deus, sive homo vicarius Dei, mandatum » quodcumque tradiderit, pari profecto obsequendum est » cura, pari reverentia deferendum, ubi tamen Deo con- » traria non præcipit homo. » Ergo 3°.

4° *Prob. ratione.* 1° Per Deum *legum conditores justa decernunt*, id est, Deo ita ordinante, conferente, scilicet, auctoritatem illamque per legem æternam dirigente. Atqui, ex eo duplici capite, evidenter oritur obligatio pro conscientia. 2° Datur præceptum divinum et naturale obediendi parentibus et dominis, *non solum bonis et modestis, sed etiam dyscolis*, I Petr. II, 18: ergo *saltem a pari*, et principibus juste imperantibus. 3° Potestas ferendi leges necessaria est ad bonum regimen subditorum: atqui hæc potestas illusoria foret, si leges vim conscientiam obligandi non haberent. Ergo 4°.

Dices cum hæreticis, I Cor. VII, 23: *Pretio empti estis, nolite fieri servi hominum*; et Gal. V, 13: *Vos in libertatem vocati estis*; at Christiani non liberi, sed servi esseht hominum, si leges humanæ eos stricte obligarent: ergo.

R. Dist. textus citatos. Apostolus vult Corinthios in eo statu manere in quo vocati sunt, sive in libertate, sive in servitute: eos tamen hortatur ut a Christo redempti ipsiusque servi, hominibus, maxime infidelibus, facilius se non vendant, vel eis aliquid contra mandata Christi præcipientibus non obediant, vel potius ut, sive servi, sive liberi, nunquam ita adhæreant hominibus, ut Christo, ad quem pertinent, displiceant. Ad Galatas vero dicit eos vocatos esse in libertatem a lege Moysis, a qua pseudo-apostoli eosdem retrahere volebant. Ergo.

Dices: Repugnat legem humanam eandem vim habere obligandi ac legem divinam: ergo dici non potest eam obligare sub peccato.

R. Nego ant. Nam Deus ipse jubet ut justis obediatur legibus, tum ecclesiasticis, tum civilibus: unde earum vis obligandi ab ipso Deo, seu a lege æterna derivatur. Ergo. Hinc peccatum recte definitur, sicut in catechismo nostro, *transgressio legis divinæ*, quia violatio legis humanæ justæ est eo ipso transgressio legis divinæ naturalis aut positivæ.

Inst. Legislator humanus nullam habet potestatem in foro conscientia: ergo conscientiam ligare non potest.

R. Dist. conseq. Conscientiam ligare non potest, per se et directe, *conc.*; occasionaliter, *nego conseq.* Etenim, eo ipso quod aliquid justum præcipiat Deus, ordinis naturalis conservator, jubet ut ipsi pareatur. Ergo. Sic parentes et domini temporales conscientiam inferiorum, dum aliquid justum præcipiunt, indirecte ligant. Nec igitur, ad hanc obligationem imponendam, necesse est ut superior habeat potestatem in foro conscientia solvendi.

Objicitur adhuc quasdam existere leges mere pœnales, obligationem conscientia non inducentes: verum infra ostendemus disputationem esse tantum de verbis, et leges quæ dicuntur pœnales, ultimo resolvi in aliquam conscientia obligationem ad sensum a legislatore intentum. Tenendum est ergo obligationem esse de essentia legis, et ideo legem non obligantem merum esse consilium.

§ II. — De lege injusta.

Quadruplici modo lex potest esse injusta, scilicet 1° ex parte finis, si ad bonum commune non ordinetur; 2° ex parte formæ, si justitia distributiva non servetur, et onera publica inæqualiter imponantur; 3° ex parte legislatoris, si potestatem excedat, et 4° ex parte materia, si res illicita præcipiatur.

Certum est 1° legem ex quacumque parte injustam, per se non obligare in conscientia, vis enim obligandi, in lege humana, a lege Dei procedit; at Deus non sancit legem injustam quæ legi æternæ certe non est conformis: ergo.

Certum est 2° legi injustæ ratione materiæ nullum, tuta conscientia, obtemperare posse, juxta responsum B. Petri ad principes sacerdotum, Act. v, 29: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.*

In dubio autem an res sit licita vel illicita, subditus consulere debet libros, viros doctos, confessarium, parochum, episcopum, vel, si opus fuerit, summum Pontificem: si dubio nondum excusso, præceptum urgeat, regulariter obtemperare debet, quia bonus ordo postulat ut in dubio præsumptio stet pro superiore. Ita S. Aug., S. Bernardus et generaliter theologi.

Dicimus *regulariter*; quia si ex speciali circumstantia gravior prævideretur malum ex obedientia quam ex non obedientia, non obtemperandum foret. Sic Billuart, Dens, S. Ligorius, l. 1, n. 99, etc.

Sed adversus principes injusta præcipientes non ideo rebellare licet: pontifices, presbyteri et innumeri Christiani hoc et sua doctrina et exemplo probaverunt. Contrario enim principio semel admissio, ingentes in societate orirentur perturbationes: omnia igitur potius sunt patienter toleranda, exemplo martyrum, quam armis contra principes potestate sua abutentes, propria auctoritate insurgere.

3° Leges injustæ ratione finis aut formæ, licet per se non obligantes, communiter observandæ sunt; 1° quia subditi non debent esse iudices in propria causa, inde enim innumera sequerentur incommoda; 2° quia hujusmodi leges communiter non violarentur sine ordinis perturbatione aut scandalo; existit autem lex naturalis quæ præcipit vitare perturbationem et scandalum. Ergo. Sic S. Th., 1 2, q. 96, art. 4.

Diximus *communiter*; quia si omissio fieri posset sine scandalo et perturbatione, licita esset, modo de injustitia constaret.

Quæritur 1° an leges tyranni obligent in conscientia.

R. Duplici modo princeps potest esse tyrannus; nempe subditos opprimendo, vel auctoritatem usurpando. In priori casu communiter ipsi obediendum est, quando

aliquid evidenter illicitum non præcipit, ut modo diximus.

In posteriori vero casu, usurpator non habet potestatem condendi leges quæ obligent in conscientia: attamen ipsi quandoque propter bonum publicum obtemperandum est, ut in Philosophia Morali ad calcem ostendimus.

Quæritur 2° an lex in falsa præsumptione fundata obliget in conscientia.

R. Duplex distinguitur præsumptio, facti scilicet et periculi. Si lex nitatur facto supposito vero, quod reipsa falsum est, non obligat: v. g., quando Concil. Trid. declaravit, sess. 24, cap. 1 de Ref., matrimonia clandestina, ante publicationem decreti inita, habenda fore ut valida, supponit contractum privatum revera existisse; quo deficiente, hæc matrimonia, non obstante lege, fuissent nulla. Si autem lex in præsumptione periculi fundetur, licet malum quod timetur in aliquo casu particulari non eveniat, nihilominus valet lex, alioquin finem suum obtinere non posset. Hinc nullum est matrimonium sine præsentia parochi aut duplicis testis celebratum, quamvis in utroque contrahente perfecta exstiterit libertas.

§ III. — De natura obligationis legis justæ.

Constat, ex dictis, legem humanam etiam civilem obligare sub peccato: peccatum autem istud potest esse mortale vel veniale, juxta omnes. Quærun theologi unde desumenda sit gravitas peccati contra legem. Dicemus cum plerisque desumendam esse ex gravitate materiæ et ex intentione legislatoris.

Ex gravitate materiæ; repugnat quippe materiam ex omni parte levem præcipi sub mortali: tale præceptum haberetur ut insanum, legi æternæ non esset consonum, nec ideo Deus illud sanciret. Attamen in eo casu lex obligaret sub levi.

At res in se levis potest esse gravis ratione circumstantiarum aut finis intenti: si esus pomi in paradiso ter-

restri non erat quid grave in se, sed gravissimum ratione finis.

Ex intentione legislatoris; quia potest absolute, quidquid plures dicant, rem gravem sub levi præcipere, sicut posset eam non præcipere. Ita *Suarez, Collet, P. Antoine, Dens, S. Ligorius* et multi alii. Unde constitutiones ordinum religiosorum, licet a summis Pontificibus approbatae, obligant tantum sub levi, vel sub nullo peccato per se, etiam in materia gravi, v. g., in abstinentiis, jejuniis, etc.

Lex rem præceptam ponit in ea virtute ex cujus motivo, etiam extrinseco, præcipitur; unde peccat contra religionem qui cibum sumit ante communionem; sic præter peccatum inobediendiæ adest alia specialis malitia aperienda.

Si lex motivum non exprimit, tunc ex motivo suo intrinseco præcipit.

Legislator semper judicandus est imperare secundum naturam materiæ, nisi contrarium expresse manifestet: sub gravi igitur in materia gravi, sive de peccato cogitet, sive non, sive sit fidelis, sive infidelis, imo etiamsi foret atheus, quia nihilominus habet jus imperandi, et Deus mandata ejus justa observari jubet.

Materia reputatur gravis 1° ex quantitate materiæ, v. g., nummus aureus; unus assis esset materia levis; 2° ex ipsius qualitate, v. g., hostia consecrata; 3° ex fine qui intenditur, ut diximus; 4° ex circumstantiis aggravantibus, v. g., si quis furetur rem parvam in ecclesia, aut cum scandalo; 5° ex contemptu legis vel potestatis; 6° ex poenis adjunctis, v. g., morte, exsilio, carcere, notabili muleta, etc.

Notant theologi legem violari posse ex contemptu diversis modis: 1° ex contemptu rei præceptæ, et gravitatem peccati aestimandam esse ex gravitate materiæ vel ex errore in doctrina; 2° ex contemptu Dei legislatoris, et peccatum semper esse mortale; 3° ex contemptu formali legislatoris, et iterum peccatum videri semper mortale, quia contemptus censetur cadere in Deum cujus legislator humanus vices gerit; 4° ex contemptu legislatoris qua-

tenus talis est homo, et peccatum veniale esse posse, si materia sit levis.

Queritur 1° an leges positivæ obligent cum periculo vitæ aut cum alio gravi incommodo.

R. 1°. Lex naturalis obligat cum periculo vitæ, quia quod ipsi opponitur, ita malum est ut nulla necessitate fieri possit licitum. Supponimus quod, mutata materia, lex non cessaverit.

R. 2°. Ordinarie leges positivæ, sive divinæ sive humanæ, non obligant cum periculo vitæ, quia sic obligare nolunt legislatores, et sæpe sic obligare non possent, nempe quando bonum publicum hoc non exigit: unde David licite comedit panes Propositionis solis sacerdotibus jure divino reservatos, referente Christo, Matth. xii, 4; lex audiendi Missam die dominica, jejunandi in Quadragesima, etc., nec cum periculo vitæ, nec cum gravi detrimento sanitatis, famæ aut fortunæ obligat; et ita de cæteris. Hinc prodiit axioma; *Lex positiva non obligat cum tanto incommodo.*

Nec dici potest legem obligare sub peccato, quod præ omnibus malis vitari debet; nam ubi tale occurrit incommodum, lex cessat, quia legislator non habuit intentionem nec communiter potestatem in eo casu obligandi; proinde observantia ejus non est peccatum.

Diximus *ordinarie*; nam quidam esse possunt casus in quibus lex cum periculo vitæ obliget, nempe 1° si periculum actui præcepto sit annexum et bonum publicum id postulet: v. g., miles excubias agens potius mori eligere debet, accedente hoste, quam non clamare; 2° si violatio legis in contemptum Dei, religionis, potestatis legislativæ, vel in scandalum proximi vergenda esset. Sic Eleazar maluit mori quam carnes porcinas manducare; II Mach. vi, 27.

Si periculum actui præcepto non sit annexum, lex *per se* non obligat ad illud subeundum; sed aliquando per accidens, si actus respectu societatis vel religionis maximi sit momenti.

A fortiori, in his similibusque casibus, lex obligat cum

dispendio sanitatis, famæ, fortunæ, etc., et quandoque cum dispendio famæ, et non cum periculo vitæ, v. g., ad restituendam famam alterius injuste læsam, ad procurandam confessionis integritatem, etc.

Notandum aliquem legem observare posse cum periculo vitæ, si adsit gravis ratio, quin tamen ad id teneatur.

Quæritur 2° an constitutio Carthusianorum, qua esus carnum ipsis prohibetur sub gravi, obliget cum periculo vitæ.

R. Communius docetur talem esum ipsis licitum non fieri, ex iudicio medicorum attestantium illum necessarium esse ad conservationem vitæ: talis quippe est sensus constitutionis ab Ecclesia approbatæ, ex interpretatione in ordine recepta; et rigor iste iudicatur necessarius ad vigorem instituti conservandum.

At Carthusianus cui omnes cibi deficerent, carnes manducare teneretur, quia ipsius constitutio eum obligare non potest ad pereundum fame. Ita *Dens*, t. II, p. 376.

§ IV.— De modo implendi legem ut ei satisfiat.

Sub nomine modi implendi legem petitur an ipsius observantia fieri debeat 1° libere, 2° ex intentione, 3° per actum virtutis, 4° tempore præfixo, 5° ante tempus, et 6° post tempus elapsum: his quæsitis breviter per ordinem responsuri sumus.

1° Observantia fieri debet libere et cum sufficienti advertentia, alioquin non esset actus humanus. Hinc ebrius non potest audire Missam die festo, recitare Horas, pœnitentiam implere, sacramenta administrare, etc. Lex tamen prohibens sufficienter observatur per omissionem actus prohibiti, sine advertentia.

2° Ut satisfiat legi, ordinarie non requiritur intentio satisfaciendi; sufficitenim ut opus præscriptum impleatur: at substantialiter impleri potest sine voluntate satisfaciendi: v. g., aliquis audit Missam die dominica, jejuna,

a carnibus abstinet, etc., non cogitans de præceptis, vel de diebus quibus hæc implenda sunt, satisfacit; imo, et qui audiret Missam cum intentione non satisfaciendi: ita *Suarez*, *Vasquez*, *Lessius*, *Antoine*, *S. Ligorius*, etc. Non ita tamen præcepto implendi pœnitentiam a confessario injunctam satisfaceret, quia confessarius non opus solum præscripsit, sed opus in ordine ad sacramentum.

3° Non absolute necesse est ut observantia legis fiat per actum virtutis: v. g., qui modo pure naturali restitueret vel eleemosynam daret, his satisfaceret præceptis. Si tamen objectum legis esset actus virtutis, v. g., confessio annua, ei satisfieri non posset nisi per actum virtutis et meritorium. Secus, si actus religiosus quidem in substantia præcipiatur, sed non stricte actus virtutis, v. g., auditio Missæ: sic homo qui ex pravo fine ad ecclesiam pergat, et ibi attente Missam audit, præcepto satisfacit.

4° Vel tempus est præfixum, vel non. Si prius, lex tempore determinato impleri debet, v. g., officium divinum recitandum est die cui annectitur. Si vero tempus non sit determinatum, quam primum moraliter implendum est præceptum, alioquin magis ac magis impletio ejus differri et tandem omitti posset, quod repugnat. Unde pœnitentia a confessario injuncta sine determinatione temporis, quam primum moraliter implenda est.

5° Duplici modo tempus potest esse præfixum, scilicet, ad terminandam vel ad urgendam obligationem: in priori casu, obligatio, in mente legislatoris, affixa est tempori, v. g., abstinentia diei veneris; in posteriori vero, actio præscripta principaliter a legislatore intenditur, v. g., communio paschalis.

In prima hypothesisi, qui prævidet se impediendum fore ab impletione legis tempore fixo, illud prævenire non tenetur, nec, eo transacto, rem præscriptam agere. Hinc clericus prævidens se cras febri laboraturum, Horas crastinas hodie nec postridie recitare obligatur.

Tenetur, e contra, in altera hypothesisi, tempus prævenire; aut, tempore elapso, rem præscriptam agere: v. g., quispiam iter agebat per quindenam paschalem, tene-

tur postea præceptis confessionis et communionis satisfacere.

Quæritur 1° an pluribus præceptis per unum actum simul satisfieri possit.

R. Satisfieri potest, si præcepta idem habeant objectum particulare, nisi aliud constet ex mente legislatoris, quia totum fit quod exigunt præcepta. Hinc si festum Nativitatis Domini vel Assumptionis B. Mariæ incidat in diem dominicam, duo sacra audire non tenentur fideles. Verum si præcepta diversos exigent actus, non satisfaceret unico actu: v. g., si voveris tria jejunia, non satisfacies voto et legi Ecclesiæ ter jejunando in hebdomada *Quatuor temporum*.

Cognoscitur autem præcepta diversos exigere actus, ex consuetudine, ex verbis quibus nititur præcipiens, et ex circumstantiis. Hinc, v. g., si confessarius tibi præcipiat jejunare semel in hebdomada per sex menses, non teneris jejunare die dominica in Quadragesima, quia non præsumitur eum talem habuisse intentionem.

Quæritur 2° an eodem tempore pluribus præceptis per plures actus satisfieri possit.

R. affirmative, modo actus præcepti non sint incompatibiles et tempus diversum non exigatur, quia totum fit quod præcipitur. *Ita communissime theologi*. Sic qui peregrinatur ex voto, officium divinum simul valide recitare potest: item, juxta communiorem sententiam, posset simul audire Missam die festo et Horas recitare; quidam tamen negant sufficientem simul adhiberi posse attentionem Missæ et breviario, præsertim quando legendæ sunt lectiones, et omnes fatentur hanc praxim non sequendam esse, nisi ex quadam necessitate. Ita *Cajetanus, Navarrus, Collet, Dens*, etc. Non posset, e contra, simul audire Missam et sacramentaliter confiteri peccata.

Quæritur 3° an qui totum præceptum implere non possunt, ad partem possibilem teneantur.

R. Vel obligationis materia est divisibilis, vel non: si materia sit divisibilis, qui non potest totum, tenetur ad partem possibilem, ut definit *Innocentius XI*, sequentem

damnando propositionem: « Qui non potest recitare Matutinas et Laudes, potest autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad se minorem. » *Et patet ratione*: numquid debens centum nummos quos solvere nequit, liberaretur, si partem sibi possibilem non solveret? Ergo. Unde qui integrum servare non potest jejunium, ad id tenetur quod potest.

Si vero materia obligationis sit indivisibilis, ut auditio Missæ, qui totam rem præscriptam agere non potest, ad partem non tenetur.

Quæritur 4° quid agendum si duo occurrant præcepta æque urgentia, quæ simul impleri nequeant.

R. Gravius observandum est, et obligatio minus gravis cessat: hoc quippe dictat supremus ordo. Hinc 1° præceptum negativum obligans semper et pro semper, ut aiunt theologi, antefendum est præcepto positivo quod obligat semper, sed non pro semper. Sic furari non licet ad subveniendum pauperi. 2° Præceptum naturale præcepto positivo etiam divino præstat: unde licebat in veteri Lege proximo necessitatem patienti subvenire per opus servile die sabbati, et nunc omittendum est Sacrum die dominica, ne graviter ægotans solus deserat. 3° Lex divina positiva præferenda est legi humanæ: non licet igitur uti divortio lege humana permissio. 4° Lex primi superioris antecedere debet legem inferioris, v. g., lex papæ legem episcopi. 5° Lex strictiori virtute inuixa præferenda est: v. g., qui non potest debitum solvere et eleemosynam facere, eleemosynam omittere tenetur, nisi forte de paupere in extrema necessitate constituto ageretur. 6° Habenda est etiam ratio gravitatis aut levitatis materiæ utriusque præcepti: v. g., licet charitas excellentior sit virtus quam pietas, deserendus est leviter ægotans ut audiatur Missa die dominica.

Quæritur 5° quid agendum si lex ecclesiastica et lex civilis opponantur.

R. Si, omnibus perpensis, existat dubium quod viis ordinariis excuti nequeat, consulenda est suprema auctoritas ecclesiastica, quæ iudicio doctrinali definit

quid agendum vel omittendum sit; ad ipsam enim pertinet leges divinas, tum positivas, tum naturales, certo et finaliter interpretari. Eo sensu jus canonicum dici potest jus civile reformare.

Valde optandum est inter utramque potestatem perfectam existere harmoniam, et sicut Ecclesia semper docuit obediendum esse potestati civili justa præcipienti, ita civilis potestas in gratiam Ecclesiæ suam impendat auctoritatem, quam non solum ad mundi regimen, sed maxime ad Ecclesiæ præsidium datam sibi a Deo esse sciat.

Quæritur 6° an peccet qui ponit impedimentum impletioni legis, vel existens non tollit cum posset.

R. 1°. Qui directe ponit impedimentum ut legem non impleat, evidenter peccat, quia habet voluntatem legi oppositam.

R. 2°. Qui ponit impedimentum non consulto, sed tamen sine causa sufficienter excusante, reus est violationis legis; lex enim aliquid præcipiens, eo ipso vetat quod impletioni suæ opponitur. Hinc qui die jejunii venatur vel iter non necessarium facit, a jejunio non excusatur; qui die dominica ante Missam se inebriat, peccat contra sobrietatem et contra legem Ecclesiæ, etc.

Eadem ratione datur obligatio tollendi impedimentum jam existens, si absque gravi incommodo auferri possit. Imo aliquando tollendum est cum gravissimo incommodo, v. g., si de suscipiendo baptismo aut de ediscendis mysteriis, quorum fides explicita necessaria est ad salutem, ageretur: tunc non tam de præcepto quam de medio absolute necessario agitur.

ARTICULUS SECUNDUS.

DE LEGE PŒNALI.

Distinguitur lex moralis, lex pœnalis et lex mixta: lex moralis ea est quæ mores dirigit, non apposita pœna, v. g.: *Honora patrem tuum, Non occides*, etc.

Lex pœnalis illa est quæ directe enuntiat pœnam pro tali aut tali actione subeundam, v. g., qui frumentum extraxerit e regno, decem asses per modium solvet. Lex mixta est simul moralis et pœnalis, id est, exprimit aliquid faciendum vel omittendum, et pœnam in transgressores decernit, v. g.: « Omnis utriusque sexus fidelis, » postquam ad annos discretionis pervenerit, peccata sua » saltem semel in anno confiteatur, et sacram Eucharistiam in Paschate reverenter suscipiat, alioquin vivens » ab ingressu Ecclesiæ arceatur, et moriens christiana » careat sepultura. »

De obligatione *legis moralis* egimus in articulo præcedenti.

Leges *pure pœnales* non sunt possibles nisi in quantum disjunctive exprimuntur, et tunc nihil præcipiunt vel prohibent; sed ex hypothesi quod aliquid fiat vel omittatur, ad pœnam obligant: igitur sub hoc respectu sunt præceptivæ. Nullæ autem existere videntur, si quædam excipiantur constitutiones in ordinibus religiosis.

Negari non potest leges *mixtas*, in quantum sunt præceptivæ, obligare sub peccato: nam appositio pœnæ vim earum obligandi non tollit, sed potius confirmat, siquidem ostendit legislatorem velle legem observari. Unde ruit opinio quæ tenet hujusmodi leges non obligare nisi ad pœnam, si violatores apprehendantur.

Nunc igitur quæstio est an leges istæ obligent in conscientia ad subeundam pœnam ante sententiam judicis.

Notandum duplicis generis distingui pœnas quas leges decernere possunt, scilicet pœnas *ferendæ* et pœnas *latæ sententiæ*. Pœnæ *ferendæ sententiæ* sunt illæ quas leges non inferunt, sed inferendas decernunt, et noscuntur quando legislator utitur verbis tempus futurum, comminationem vel imperium exprimentibus, v. g., *excommunicabitur, sub pœna excommunicationis, excommunicetur*, etc. Non incurruntur ante sententiam judicis, nec retrotrahuntur ad diem admissæ culpæ.

Pœnæ *latæ sententiæ* illæ sunt quas lex per se ipsam infligit: a transgressoribus ipso facto incurruntur, et per